

Proszę przekazać kopię
p. sekretarowi J. Buczak
6.02.2013
Janina

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
NR NK-N.4131.140.19.2013.SP1

URZĄD MIEJSKI
w Trzebnicy

Wpł. dnia - 5. UZ. 2013 (1)
L.dz. zał.
Skierowano BR

Wrocław, dnia 4 lutego 2013 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miejskiej w Trzebnicy Nr XXX/310/12 z dnia 28 grudnia 2012 r.
w sprawie zmiany Statutu Zakładu Lecznictwa Ambulatoryjnego w Trzebnicy

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Rady Miejskiej w Trzebnicy Nr XXX/310/12 z dnia 28 grudnia 2012 r. w sprawie zmiany Statutu Zakładu Lecznictwa Ambulatoryjnego w Trzebnicy.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Trzebnicy na sesji w dniu 28 grudnia 2012 r. podjęła uchwałę Nr XXX/310/12 w sprawie zmiany Statutu Zakładu Lecznictwa Ambulatoryjnego w Trzebnicy, zwaną dalej uchwałą.

Przedmiotowa uchwała została przesłana pismem Burmistrza Gminy Trzebnica z dnia 3 stycznia 2013 r. nr BR.0711.1.2013-1 i wpłynęła do organu nadzoru dnia 4 stycznia 2013 r.

W toku badania legalności uchwały organ nadzoru stwierdził podjęcie § 3 uchwały z istotnym naruszeniem art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2011 r. Nr 197, poz. 1172 ze zm.) w związku z art. 88 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.).

W podstawie prawnej uchwały przywołano art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowanie w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady gminy. Wskazano także art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2011 r. Nr 112, poz. 654 ze zm.), zgodnie z którym statut podmiotowi leczniczemu niebędącemu przedsiębiorcą nadaje podmiot tworzący.

Przedmiotową uchwałą Rada Miejska w Trzebnicy nadała nowy statut Zakładowi Lecznictwa Ambulatoryjnego w Trzebnicy, określając go w załączniku do uchwały. Rada w § 3 uchwały postanowiła: „Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.”

Zdaniem organu nadzoru, uchwała określająca statut podmiotu leczniczego należy do kategorii aktów prawa miejscowego. O zaliczeniu uchwały do tej kategorii aktów prawnych decyduje: 1) istnienie podstawy prawnej w przepisach rangi ustawowej, 2) wydanie aktu przez organ samorządu terytorialnego, 3) zawarcie w akcie choćby jednej normy prawnej – przepisu abstrakcyjnego i generalnego.

Podstawą prawną do wydania uchwały określającej statut podmiotu leczniczego jest art. 42 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej, zgodnie z którym ustrój podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą, a także inne sprawy dotyczące jego funkcjonowania nieuregulowane w ustawie określa statut. Ponadto art. 42 ust. 4 ustawy stanowi, że statut nadaje podmiot tworzący. W związku z powyższym spełniony jest warunek istnienia podstawy prawnej w przepisach rangi ustawowej do wydania takiego aktu.

Jak stanowi art. 94 Konstytucji RP: „Organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa.”

Zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, na podstawie upoważnień ustawowych gminie przysługuje prawo stanowania aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy. Na mocy zaś art. 42 ust. 4 ustawy o działalności leczniczej, statut nadaje podmiot tworzący, chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej. Podmiotem tworzącym Zakład Lecznictwa Ambulatoryjnego w Trzebnicy jest Gmina Trzebnica. Organem Gminy uprawnionym do wydawania aktów prawa miejscowego, wedle art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, jest Rada Miejska. Spełniony jest zatem wymóg wydania aktu przez organ jednostki samorządu terytorialnego.

Cechą charakterystyczną aktów prawa miejscowego jest wprowadzenie do porządku prawnego nowych norm prawnych, obowiązujących w sposób generalny i abstrakcyjny na terenie właściwości danego organu. W przypadku organów

jednostek samorządu terytorialnego, wydawane przez nich akty prawa miejscowego nakładają najczęściej na oznaczonych rodzajowo członków społeczności lokalnej obowiązek oznaczonego zachowania się w sytuacjach wskazanych w takich przepisach, bądź przyznają im określone uprawnienia. Uchwała w sprawie statutu podmiotu leczniczego zawiera przepisy generalne i abstrakcyjne. O generalności uchwały decyduje bowiem fakt, że na brzmienie przepisów uchwały będzie mógł się powołać się każdy. W szczególności określenie w statucie podmiotu leczniczego takiego elementu, jak cele i zadania podmiotu a także firmy podmiotu, odpowiadającej rodzajowi i zakresowi udzielanych świadczeń zdrowotnych, wskazuje na możliwość powołania się na treść statutu przez każdą osobę korzystającą z udzielanych przezeń świadczeń. Dodatkowo konieczność określenia w statucie sposobu i warunków udzielania świadczeń wynika także z art. 23 ustawy, zgodnie z którym sprawy dotyczące sposobu i warunków udzielania świadczeń zdrowotnych przez podmiot wykonujący działalność leczniczą, nieuregulowane w ustawie lub statucie, określa regulamin organizacyjny ustalony przez kierownika. Jeśli zaś chodzi o abstrakcyjność przepisów uchwały to nic innego, jak możliwość wielokrotnego stosowania jej przepisów.

W tym miejscu należy wskazać, że przed wejściem w życie ustawy o działalności leczniczej statut publicznego zakładu opieki zdrowotnej uchwalany był przez radę społeczną zakładu, a organ, który utworzył zakład uprawniony był tylko do zatwierdzenia statutu (art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2001 r. Nr 14, poz. 89)). Tym samym, jako że statut był jedynie zatwierdzany przez organ założycielski (tu: rada gminy), nie można było uchwały zatwierdzającej statut zaliczyć do kategorii aktów prawa miejscowego – statut był wydawany przez inny podmiot niż organ jednostki samorządu terytorialnego bądź terenowy organ administracji rządowej. W obecnie obowiązującym stanie prawnym rada społeczna podmiotu leczniczego nie ma już kompetencji do dokonania zmiany statutu. Kompetencja powyższa została powierzona radzie gminy, która może samodzielnie dokonywać modyfikacji statutu.

Warunkiem wejścia w życie aktów prawa miejscowego jest ich ogłoszenie (art. 88 ust. 1 Konstytucji RP). Konstytucja RP wyklucza możliwość wejścia w życie aktu prawnego o charakterze normatywnym bez ogłoszenia go w ustawowo przewidzianym trybie. Przepis art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż akty prawa miejscowego ustanawia rada gminy, zaś zasady i tryb ogłaszania aktów prawa miejscowego określa powołana wyżej ustawa o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (art. 42 ustawy).

Ogłoszenie aktu normatywnego w dzienniku urzędowym jest obowiązkowe (art. 2 ust. 1 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych).

W omawianej materii Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (wyrok z dnia 5 kwietnia 2012 r., sygn. akt IV SA/Wr 81/12) zważył, co następuje: „ (...) *zaskarżona uchwała została wydana na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego zawartego w art. 42 ust. 4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 112, poz. 654). Stosownie do tej regulacji organ stanowiący określi, w drodze statutu, organy i strukturę organizacyjną podmiotu, podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą, w tym zadania, czas trwania kadencji i okoliczności odwołania członków rady społecznej, o której mowa w art. 48, przed upływem kadencji. Ponadto kwestionowana uchwała ma charakter abstrakcyjny, czyli nie konsumujący się przez jednokrotne zastosowanie, a jej postanowienia odnoszą się do każdego, kto jest zainteresowany działalnością, celem działania podmiotu leczniczego - ma zatem charakter generalny. Uchwała podlegająca kontroli organu nadzoru została wydana przez organy samorządu terytorialnego, co w sumie z powyższymi ustaleniami sprawia, że zaliczyć ją trzeba do aktów prawa miejscowego.*” Powyższe stanowisko podzielił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 września 2012 r. (sygn. akt II OSK 1818/12).

Wskazana uchwała Rady Miejskiej w Trzebnicy nie odpowiada wymaganiam stawianym tej kategorii aktów przez wskazane przepisy. Zgodnie z art. 13 pkt 2 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, akty prawa miejscowego podlegają publikacji w dzienniku urzędowym województwa. Przedmiotowa uchwała wymaga więc publikacji w wojewódzkim dzienniku urzędowym. Jest to warunek konieczny do wejścia w życie uchwały tej kategorii. Ponadto zgodnie z art. 4 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych akt prawa miejscowego powinien przewidywać odpowiedni okres wejścia w życie uchwały liczony od dnia opublikowania. Zatem zgodnie z charakterem statutu podmiotu leczniczego, który jako akt prawa miejscowego w celu wejścia w życie musi zostać opublikowany w wojewódzkim dzienniku urzędowym, również wszelkie jego zmiany wymagają promulgacji w takim samym trybie.

W związku z powyższym stwierdzenie nieważności uchwały w całości wobec stwierdzenia istotnego naruszenia prawa jest uzasadnione.

Ponadto organ nadzoru zwraca uwagę na inne uchybienia zawarte w uchwale.

Organ nadzoru zwraca uwagę, że podstawą prawną do wydania uchwały określającej statut podmiotu leczniczego jest art. 42 ustawy o działalności leczniczej, zgodnie z którym ustrój podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą, a także inne sprawy dotyczące jego funkcjonowania nieuregulowane w ustawie określa statut. Ustęp 2 precyzuje jednocześnie elementy obligatoryjne statutu, które powinny zostać określone przez podmiot tworzący i są to: 1) nazwa podmiotu, o którym mowa w ust. 1, odpowiadająca rodzajowi i zakresowi udzielanych świadczeń zdrowotnych; 2) siedziba podmiotu, o którym mowa w ust. 1; 3) cele i zadania podmiotu, o którym mowa w ust. 1; 4) organy i struktura organizacyjna podmiotu, o którym mowa w ust. 1, w tym zadania, czas trwania kadencji i okoliczności odwołania członków rady społecznej, o której mowa w art. 48, przed upływem kadencji; 5) forma gospodarki finansowej.

Rada Miejska w § 6 ust. 2 załącznika do uchwały postanowiła: "Rodzaj i zakres świadczeń zdrowotnych może być poszerzony w zależności od potrzeb wynikających z przyjmowanych zleceń i zawieranych umów oraz wynikających potrzeb."

Zgodnie z intencją ustawodawcy organ nadający statut, którym jest Rada Miejska w Trzebnicy, powinien określić wszystkie zadania jakie realizuje podmiot leczniczy. Wprowadzenie przez Radę kwestionowanego przepisu do załącznika uchwały czyni z katalogu zadań wymienionych w § 6 ust. 1 załącznika do uchwały katalog otwarty, dopuszczając do realizacji również inne zadania w nim nie wymienione. Tymczasem warunkiem wykonywania określonych zadań jest ich enumeratywne wyszczególnienie w statucie. Organ nadzoru zwraca uwagę, że również wszelkie zmiany w tym zakresie mogą zostać dokonane wyłącznie poprzez zmianę statutu przez podmiot tworzący. Stworzenie katalogu otwartego zadań podmiotu leczniczego jest niezgodne z wolą ustawodawcy, gdyż pozwala innym podmiotom, w innym trybie niż zmiana uchwały rady gminy, decydować o zadaniach podmiotu leczniczego. W rezultacie czego kwestionowany zapis uchwały stanowi pewnego rodzaju domniemane przekazania kompetencji w zakresie ustalania zadań podmiotu leczniczego innemu bliżej nieokreślonemu podmiotowi, do czego Rada nie została upoważniona.

W kwestionowanym zapisie Rada stwierdziła, że zakres świadczeń zdrowotnych może być szerszy niż ten określony w § 6 ust. 1 załącznika do uchwały w przypadku gdy wynika to z przyjmowanych zleceń i zawieranych umów. Oznacza to w konsekwencji dopuszczenie przez Radę dodatkowej opcji realizacji zadań w ogóle nie przewidzianych przez statut Zakładu, a uzależnionych jedynie od zgłaszanych potrzeb i potencjalnych możliwości ich wykonywania.

Zgodnie z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, organy władzy publicznej, do których zaliczane są również organy jednostek samorządu terytorialnego, działają na podstawie i w granicach prawa. Oznacza to, że każde działanie organu władzy publicznej musi znajdować uzasadnienie w przepisie aktu prawnego wyższego rzędu. Dotyczy to również organów jednostek samorządu terytorialnego. Ponadto akty prawa stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego powinny regulować tylko te kwestie, które wynikają z normy kompetencyjnej. Z kolei kwestie te powinny być regulowane tylko przez ten organ, który jest wskazany w normie kompetencyjnej.

Z kolei w § 6 ust. 5 załącznika do uchwały Rada przyjęła: "Zakład będzie prowadzić inną działalność, a uzyskane przychody przeznaczy na działalność statutową."

Zgodnie z art. 42 ust. 3 ustawy statut może przewidywać prowadzenie określonej, wyodrębnionej organizacyjnie działalności innej niż działalność lecznicza. Z brzmienia wskazanego przepisu wynika, że inna działalność prowadzona przez podmiot leczniczy musi być po pierwsze określona, a po drugie wyodrębniona organizacyjnie. Przepis ten wskazuje zatem wyraźnie, że skoro inna działalność ma być określona, to oznacza to, że ma ona zostać w statucie skonkretyzowana poprzez określenie obszaru tej „innej działalności” w sposób precyzyjny i nie pozwalający na dookreślanie dziedzin tej działalności poza statutem. Tymczasem wskazany zapis § 6 ust. 5 załącznika do uchwały wskazuje jedynie, że Zakład będzie prowadzić inną działalność. Rada, określając inną działalność niż lecznicza, ograniczyła się jedynie do wskazania w sposób bardzo ogólny na "inną działalność". W tym miejscu warto zauważyć, że zakres przedmiotowy pojęcia „inna działalność” jest niezwykle szeroki. Odnosząc to do zapisów art. 42 ust. 3 ustawy, wolą ustawodawcy było, aby w przypadku umożliwienia podmiotowi leczniczemu prowadzenie innej działalności niż działalność lecznicza, statut określał w sposób wyraźny i skonkretyzowany obszar prowadzenia tej innej działalności. Zatem nie można uznać treści § 6 ust. 5 załącznika do uchwały jako pełną realizację art. 42 ust. 3 ustawy, gdyż brak w nim konkretnego określenia działalności innej niż działalność lecznicza (tak też Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 20 marca 2012 r. – sygn. akt IV SA/Wr 6/12, a także Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 10 października 2012 roku, sygn. akt II OSK 1819/12).

Rada Miejska w Trzebnicy w § 18 załącznika do uchwały postanowiła:
"1. Rada Miejska w Trzebnicy dokonuje okresowych ocen działalności Zakładu oraz pracy Dyrektora w zakresie: 1) realizacji zadań statutowych Zakładu, dostępności i poziomu udzielanych świadczeń, 2) prawidłowości gospodarowania mieniem, 3) gospodarki finansowej.
2. Burmistrz Gminy Trzebnica, w razie stwierdzenia sprzeczności z prawem decyzji Dyrektora, wstrzymuje jej wykonanie, zobowiązując Dyrektora do jej zmiany lub uchylecia."

Wprowadzona wyżej regulacja w ocenie organu nadzoru nie mieści się w przyznanej Radzie kompetencji, wyrażonej w art. 42 ustawy o działalności leczniczej, do nadawania statutu regulaminu podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą. Zgodnie z dyspozycją tego artykułu, statut obejmuje ustrój, jak też inne sprawy dotyczące funkcjonowania podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą, nieuregulowane w ustawie.

Tymczasem w ustawie o działalności leczniczej w Dziale VI uregulowana została kwestia sprawowania kontroli i nadzoru nad podmiotami leczniczymi. W świetle przepisów Działu VI ustawy podmiotami uprawnionymi do dokonywania takiej kontroli są minister właściwy do spraw zdrowia oraz podmiot tworzący. Na mocy art. 118 ustawy minister właściwy do spraw zdrowia ma prawo przeprowadzania kontroli podmiotów leczniczych pod względem zgodności z prawem, jak też medycznym. W ramach tej kontroli jest uprawniony w szczególności do: 1) wizytacji pomieszczeń; 2) obserwowania czynności związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w sposób nienaruszający praw pacjenta; 3) oceny uzyskanej dokumentacji medycznej; 4) oceny informacji i dokumentacji innej niż dokumentacja medyczna; 5) oceny realizacji zadań określonych w regulaminie organizacyjnym w zakresie dostępności i jakości udzielanych świadczeń zdrowotnych; 6) oceny realizacji zadań określonych w regulaminie organizacyjnym w zakresie niewymienionym w pkt 5;

7) oceny gospodarowania mieniem oraz środkami publicznymi. Natomiast w ramach nadzoru podmiot tworzący może żądać informacji, wyjaśnień oraz dokumentów od organów podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą oraz dokonywać kontroli i oceny działalności tego podmiotu (art. 121 ust. 3 ustawy). Kontrola ta i ocena obejmują w szczególności: 1) realizację zadań określonych w regulaminie organizacyjnym i statucie, dostępność i jakość udzielanych świadczeń zdrowotnych; 2) prawidłowość gospodarowania mieniem oraz środkami publicznymi; 3) gospodarkę finansową.

Zdaniem organu nadzoru Rada Miejska w Trzebnicy nie była władna, na podstawie przyznanego upoważnienia, do regulowania w statucie materii dotyczącej zasad kontroli podmiotów leczniczych, gdyż sprawy te zostały już unormowane w samej ustawie o działalności leczniczej. W związku z tym zasadne jest stwierdzenie, że § 18 załącznika do uchwały w sposób istotny narusza art. 42 ustawy w związku z art. 118 i art. 121 ust. 3 ustawy o działalności leczniczej.

Podkreślenia wymaga, że ustawodawca, formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nieobjętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym w celu ukształtowania stanu prawnego uwzględniającego m.in. specyfikę, możliwości i potrzeby środowiska, do którego właściwy akt wykonawczy jest skierowany. Wynika stąd niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na modyfikacji wiążących norm o charakterze powszechnie obowiązującym. Przedstawione stanowisko znajduje odzwierciedlenie w utrwalonej linii orzeczniczej, uznającej za niedopuszczalne powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikację (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 stycznia 2003 r., sygn. II SA/Ka 1831/02, niepubl. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 sierpnia 2002 r., sygn. II SA/Ka 508/02, niepubl.).

Ponadto Rada w § 19 ust. 2 załącznika do uchwały przyjęła: "*W sprawach nieuregulowanych w niniejszym statucie stosuje się przepisy ustawy o działalności leczniczej, przepisy wykonawcze do ww. ustawy oraz inne akty prawne.*"

W kontekście powyższego zapisu załącznika do uchwały należy zauważyć, że zgodnie z art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej źródłami powszechnie obowiązującego prawa w Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. Źródłami powszechnie obowiązującego prawa są także akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Zgodnie z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. Przepisy rozdziału III Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wyraźnie wskazują hierarchię aktów prawnych. W świetle tych przepisów ustawa jest aktem prawnym hierarchicznie wyższym od aktów prawnych organów samorządu terytorialnego. Ustanowiony w ustawie zasadniczej, zamknięty katalog źródeł prawa skonstruowany jest jednocześnie w oparciu o zasadę hierarchiczności. Z zasady tej wynika, że umocowanie do wydawania aktów niższego rzędu musi wynikać z aktów wyższego rzędu, przy czym przepisy zawarte w aktach niższego rzędu nie mogą naruszać przepisów zamieszczonych w aktach wyższego rzędu. Hierarchiczna budowa systemu źródeł prawa obliguje do przyjęcia interpretacyjnej dyrektywy, w myśl której, w razie kolizji między normami prawnymi, przepisy prawa zawarte w akcie wyższego rzędu stosuje się przed przepisami prawa zawartymi w akcie niższego rzędu.

Zapisu § 19 ust. 2 załącznika do uchwały nie da się pogodzić z obowiązującym hierarchicznym systemem źródeł prawa. Przepis wynikający z aktu prawa miejscowego nie może zastrzegać pierwszeństwa w stosowaniu przed ustawami oraz rozporządzeniami wykonawczymi, wobec których jest hierarchicznie niższy. Tego typu zastrzeżenie dopuszczalne jest jedynie w ramach aktów prawnych tego samego rzędu.

Organ nadzoru zwraca również uwagę, że Rada, podejmując przedmiotową uchwałę, określiła w odrębnym załączniku "Regulamin organizacyjny Podmiotu Leczniczego Zakład Lecznictwa Ambulatoryjnego w Trzebnicy".

Zgodnie z art. 23 ustawy sprawy dotyczące sposobu i warunków udzielania świadczeń zdrowotnych przez podmiot wykonujący działalność leczniczą, nieuregulowane w ustawie lub statucie, określa regulamin organizacyjny ustalony przez kierownika. Z kolei w art. 24 ust. 1 ustawy uregulowano przykładowe elementy, które powinny być określone w regulaminie organizacyjnym. Oznacza to, że regulamin jest ustalany przez kierownika podmiotu leczniczego i powinien przybrać formę wewnętrznego zarządzenia tego podmiotu. Tymczasem Rada, mimo treści zapisu § 13 ust. 3 załącznika do uchwały, zgodnie z którym Dyrektor ustala regulamin organizacyjny Zakładu określający organizację i porządek procesu udzielania świadczeń zdrowotnych, przyjęła regulamin organizacyjny podmiotu wykonującego działalność leczniczą, określając go w odrębnym załączniku do uchwały.

Zdaniem organu nadzoru Rada Miejska w Trzebnicy nie była władna, na podstawie przyznanego upoważnienia, do przyjęcia Regulaminu organizacyjnego Podmiotu Leczniczego Zakład Lecznictwa Ambulatoryjnego w Trzebnicy, gdyż akt ten powinien zostać określony przez kierownika podmiotu leczniczego. W związku z tym zasadne jest stwierdzenie, że załącznik do uchwały zawierający regulamin organizacyjny w sposób istotny narusza art. 42 ustawy w związku z art. 23 ustawy o działalności leczniczej.

Ponadto w § 13 ust. 4 załącznika do uchwały Rada postanowiła: "*Regulamin organizacyjny podlega zatwierdzeniu przez Radę Społeczną Zakładu.*"

Art. 48 ust. 2 pkt 2 lit. f) ustawy stanowi, że do zadań rady społecznej należy przedstawianie kierownikowi wniosków i opinii w sprawach regulaminu organizacyjnego. W obecnym stanie prawnym rada społeczna nie zatwierdza już regulaminu organizacyjnego. W oparciu o ustawę z dnia 14 czerwca 2012 r. o zmianie ustawy o działalności leczniczej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r., poz. 742) rada społeczna posiada kompetencję wyłącznie do przedstawienia kierownikowi wniosków i opinii w sprawach regulaminu organizacyjnego. W ocenie organu nadzoru Rada Miejska w Trzebnicy naruszyła zatem art. 42 w związku z art. 23 i art. 48 ust. 2 pkt 2 lit. f) ustawy o działalności leczniczej.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru - Wojewody Dolnośląskiego.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski

Aleksander Marek Skorupa